



Praha prohrává v boji s (nejen) vizuálním smogem

Autor: Karel Veliký

Když se **manželé Hradečtí** jako poměrně úspěšní lidé rozhodli pomáhat osobám na okraji společnosti, psal se počátek devadesátých let. Starali se o bezdomovce tak obětavě, že si je vodili do bytu, aby je nasatili, umyli a nechali přespát. Postupně jim ale tato obětavost přerůstala přes hlavu. Do bytu přicházelo stále více bezdomovců, až se manželé cítili ve vlastním obydlí už spíše jako cizinci. Lidé z ulice si bez skrupulí brali všechno, co jim padlo do ruky a málem udělali bezdomovce i z manželů Hradeckých... – Tísňovou situaci jednoho manželského páru se ještě podařilo napravit. Nynější „welcome-diktát“ však spěje k tomu, že by se v obdobné nouzi mohl zanedlouho ocitnout celý národ...

Počet na první pohled, či poslech, nečeských obyvatel země, o které se dosud setrvačně mluví jako o „naší“, se strmě zvyšuje. Až se člověk diví, kde všichni ti cizinci – při nedostatku, resp. drahotě, bytů pro našince – vlastně bydlí? V Praze nabývají nečeský ráz již celé ulice a nejde přitom jen o všudypřítomný vizuální smog, světácky vyhlížející obrazy a nápisy na nejroztodivnějších reklamních poutacích a vývěsních štítech, smog produkovaný i domorodci (jak těmi zcela naivními-nevědomými, tak vypečenými-uvědomělými), imitujícími při svém kargo-kultu západní vzory, nýbrž o probíhající etnickou proměnu. Konfrontování s touto ňujorkizační (či kalifornizační) skutečností, připomeňme si co nejstručněji historii přenárodnování české země. Nikoli ovšem pravěké či starověké, ba ani středověké, neboť jejich archeo-historické popisy vždy ovlivňovaly dobově podmíněné politické zájmy, nýbrž až

novověké, doložitelné neutrálním pramenem berní ruly neboli „prvním úplným soupisem daňových povinností v Českém království“.

Podle ní roku 1654 žilo v Böhmen 500 tisíc Němců a 300 tisíc Čechů. Silná převaha prvních vznikla v předchozích desetiletích: Čechové, usazení v úrodných nížinách, byli totiž třicetiletou válkou zdecimováni mnohem více než Němci, kolonizující od středověku na pozvání Přemyslovců hlavně lesnaté a kopcovité příhraničí (odtud pojmenování skopčáci). Ještě o takřka dvě staletí později, v roce 1846, tak v Čechách žilo podle nového katastru 39 % Böhmens Deutsche, v Praze přitom stále (od vrcholného středověku) čítali dobré dvě třetiny obyvatelstva. Pak ale, po velkém stěhování českého lidu do měst, když s koncem tzv. Bachovského absolutismu opravdu vznikala z lidu český národ, tak jak jej od josefínských reforem podle německého příkladu promýšleli a připravovali naši obrozenci, klesl počet českých Němců v Praze roku 1914 na jednu třetinu celkového obyvatelstva, třebaže první zdejší telefonní seznam obsahuje stále ještě téměř výhradně německá a židovská jména lidí z vyšší vrstvy. Další velké české stěhování v letech poválečné konjunktury, cirká do roku 1928 (tedy do velké kapitalistické krize), upevnilo etnický český ráz města i uvnitř někdejších hradeb, jakkoli gotická a barokní silueta „stověžaté matičky“ byla vystavěna podle plánů německých a italských architektů. Obdobný Umvolkung probíhal na přelomu devatenáctého a dvacátého století na celém území Čech včetně 117 obcí německého ostrůvku, tzv. jihlavského Volksinsel.

Němci za **Protektorátu Čechy a Morava** nejprve zatlačili Židy, nebezpečné rivaly, nárokuje si mj. primát na první stálé pražské osídlení z dob, kdy Praga (či Frága po jejich), byla vedle brodu, „hradu“ a pár dvorců především velkým tržištěm, kam slovanské obyvatelstvo přicházelo směňovat zboží, také své zotročené soukmenovce, za cizokrajný tovar. – K árijským Čechům pak protektoři přistupovali asi jako ke klientům v původním smyslu slova a nezbytným pracantům... Vrátil by se ale v případě jejich vítězství poměr českých a německých obyvatel postupně k roku 1846 nebo dokonce 1654? Kdoví? Všichni ale víme, že my Češi jsme po květnu 1945 se sovětským dubiskem v zádech naopak vytlačili Němcoury, takže Čechy se po jejich vyhnání staly národně téměř celistvým státem, i když se za milion odsunutých „fašounů“ pozvolna přisunulo několik desítek tisíc cikánů ze Slovenska. Zpětně jsme kolonizovali pohraničí, se vším, co k tomu patří, včetně přesunů majetkových – náš český mýtus samozřejmě nevypráví, že tolik opěvovaná hospodářská vyspělost I. republiky byla založena hlavně na německo-židovských strukturách z dob pozdní monarchie. A s touto ukořistěnou výbavou, včetně „národních klenotů“ jako Pilsner Urquell nebo „české sklo“, naši (pra)dědové za širokého společenského konsensu začali budovat lidově-demokratické (sic!) Československo.

Největším nehmotným přínosem těchto desetiletí je, že jsme se konečně, bez „rakouských místodržících, německých Příkopů a Petschkových cenných papírů“, mohli jako rodilí Češi cítit zajedno se státem, a stát se tak z lidu nacionem, opravdu státním národem v národním státě. Tuto možnost jsme, z vnitřních i vnějších příčin a podmínek, ovšem nedokázali plně využít, **slovy básníkovými** „vše se posralo jako jeden lid“: předně se žel potvrdila obecně slovanská kulturní nemohoucnost v konfrontaci s románsko-germánskou tvořivostí. Umíme

jen pošilhávat, čučet, přejímat, napodobovat, takže se Praze, Varšavě, Bělehradu ani Moskvě nepodařilo vypěstít svébytnou a přitom životnou popkulturu (tedy nic, co by dokázalo čelit rock and rollu, Bondovi, Beatles, hippies, mini, zkrátka přitažlivému obrazu Sladkého života), jen více či méně trapné odlesky té západní: košile svazů mládeže, v Evropě dvacátých let tak nové, žádný adekvátní vývoj k tričku s potisky z let sedmdesátých, prostě nenabraly... A když se režim ze své prvotně kolektivistické podstaty nemohl účinně přizpůsobit ani individualisticko-konzumistické fázi, k níž se v šedesátých letech za železnou oponou propracovaly státy s kapitálovým pohonem, poválečný široký konsens zahrnující rovněž *orientaci* na „bratrský Sovětský svaz“ byl ten tam. Následná proměna předního východního satelitu v okrajovou západní kolonii (lépe: v periferní eurozónu, „pásmo“) tuto naši podřadnost ještě nepříjemně zvýraznila, také v jazyce: sotva se do osmdesátých let tak tak stačil očistit od německých výrazů, jako např. gruntovat, pucovat, dávat do rychtyku (běžný český čurbes?), zanáší se skrze všemožné kanály zhusta anglicismy... Už dnes je zřejmé, že po odchodu generací narozených v padesátých až sedmdesátých letech, bude národní celistvost, dosažená shodou dějinných okolností v období 1948–1989, pouze historickou epizodou, polozapomenutou a pro další česká pokolení – odnárodňovaná, atomizovaná a marginalizovaná – ve svém dobovém významu snad i nepochopitelnou?

Varovný závěr

Během několika generací jsme na území „Království českého a markrabství moravského, co nejušlechtilejších oudů Svaté Říše římské národa německého“, což je oficiální pojmenování královských Čech, početně přechýslili kulturně dominující Němce. Jak dlouho tedy asi může trvat invazistům z miliardových barevných populací Asie a Afriky než v dnešní zcela světské zóně Česko, nejen bez jakéhokoli společně sdíleného paládía, ale zjevně i samotné tužby jako celek přetrvat, přechýslí zase nás?

Krásky šly příkladem



Topmodelka Sklenaříková s ex-manželem Karembuem...



Miss 1989 Christová s dcerou z prvního (rozvedeného) manželství s

Polovietnamcem Ubaudem...



*Misska a vystudovaná sociální a kulturní antropoložka Houdová s
ex-manželem Omarem, otcem svých tří dětí...*